

Levelek – válaszok

Gratulálnom kell a júniusi szám nagyszerű cikksorozatához a mozgalmakban élő egyházzól. Vető cikke alapján most értem meg először a karizmatikus mozgalom lényegét. Még többet tanultam volna belőle, ha ezt kiegészítette volna egy teológiai értékelés és társadalomtudományi kritika. Kamarás pompás szövege arra ingerel, hogy „egy középvárosi egyházközség” közösséget mihamarabb megismerhessem. Nagyon tetszett L. L. kiütő beszámolója a nemzetközi megújulási mozgalmakról. Hiányoltam azonban, hogy nincs benne szó az Opus Dei-ről, s nem foglalja magába az egyház társadalmi elkötelezettségének programját.

Köszönjük elismerő és kritikus megjegyzéseit egyaránt. Szándékunkban áll, hogy a megújulási mozgalmak között egyszer ismertessük az Opus Dei működését is, hiszen ez a szervezet hazánkban egészen ismeretlen. – Valóban igen sürgető volna kidolgozni „az egyház társadalmi elkötelezettségének programját”. Ez persze messze meghaladja lapunk lehetőségeit, de a feladatot mi is magunkévá tesszük.

Szíves figyelmükbe ajánlom és mellékelten megküldöm a Világosság július havi számát. „Miért vagyok vallásos?” címmel, véleményem szerint, figyelemre méltó írást tartalmaz. Elsősorban meglepett tárgyilagosságával és szókimondásával. Annak ellenére, hogy a másik oldalról szemléli dolgainkat, rendkívül rokonszenves számomra, ahogy szinte az azonosulásig eljutva keresi a kapcsolatot istenhívők és nemhívők között. Jó lenne ezt a beállítottságot gyakrabban tapasztalni.

Köszönjük figyelmességét és szíves küldeményét. A Vigilia értékes hagyományai közé tartozik a nyitottság, s az egymást tiszteletben tartó, egyenrangú dialógus kezdeményezése. Úgy tűnik, hogy ma ez a párbeszéd elsősorban az etikai kérdésekben lehetséges és szükséges – jó példát szolgáltatott erre az 1986 őszén Budapesten megrendezett marxista–katolikus kollokvium. Ez a kezdeményezés folytatásra vár – mégpedig nemcsak a legmagasabb szinten, ahogy másfél éve történt –, hanem minél szélesebb körben, minél több résztvevő bevonásával.

Régóta rendszeres olvasója vagyok a Vigiliának. Megragadta figyelmemet a 8. számban a „Terjed-e a vallásosság a fiatalok körében?” című

cikk, amiben a legkülönfélébb felfogású hozzászólók fejtették ki nézeteiket. Engedjék meg, hogy mint a lap szorgalmas olvasója, én is elmondhassam a kérdéssel kapcsolatos gondolataimat.

Levele egész tanulmánnyal felér, megjegyzéseit nagy érdeklődéssel olvastuk. Igen rokonszenvesnek találtuk azt, hogy a társadalom szempontjából is vizsgálja a fiatalok vallási törekvéseit, útkeresését: „Én csak a vallás reneszánszának további folytatásában reménykedem, mert csak kedvező hatása lehet a társadalom életében.”

A Vigilia októberi számában Czákó Gábor A Teremtő mosolya c. írásában a 3. pontban ezt írja: „Hogy Isten van és hogy milyen, azt a teremtmények közül a legjobban az angyalok tudják. Tudják a Bukott Angyalok is. A Bukott Angyal is színről színre látta Őt, akár a többi.”

Nagyon csodálkozom azon, hogy ilyen hittételbe ütköző, teljesen heretikus kijelentés világot lát a közismerten hívős Vigiliában. A színről színre látás egyértelműen visio beatificat jelent. Akinek ebben egyszer része volt, az soha többé nem akarhat kisebb jót, nem választhat Istennél kisebbet. Az nem vétekezhet. A Bukott Angyal sem. Remélem, hogy ezt a vasok tévedést korrigálni fogja a Vigilia.

Ettől függetlenül felhasználom az alkalmat, hogy nívós lapjukhoz gratuláljak, mindig nagy örömmel várom érkezését.

Köszönjük a kiigazító megjegyzést. Gál Ferenc professzor urat kérdeztük meg a hivatalos egyházi tanításról. Ezt válaszolta: „A szellemi teremtmények kiletéről, életéről a kinyilatkoztatás nagyon keveset árul el. Inkább jelképesen beszél róluk, mint Isten mennyei udvartartásáról és Isten üdvörténeti megnyilatkozásainak kifejezőiről. Az egyház azonban ennek alapján tanítja személyes létüket. – Isten színelátására vonatkozólag azonban biztos tanítás, hogy az minden teremtmény számára csak a kegyelem alapján szerzett érdemek jutalma lehet, vagyis bejutás az üdvösségre. Tehát az angyalok teremtésük után nem láthatták Istent, legföljebb következtethettek léteire, teremtésből, s ha kaptak kinyilatkoztatást és kegyelmet, akkor is csak a hit homályában éltek. Erkölcsei érdemeiket csak ebben az állapotban szerezhették, s bünt is csak így követhettek el. A színelátásban már nincs érdemszerzés és nincs bűn, mert a végtelen szeretet magához vonzza a teremtményt. A bukott angyalok tehát nem láthatták Istent színről színre, legföljebb természetes tudásuk és hitük lehetett róla.”